enne kui waewaga nende käest peasis. Kui ta sassitut kassukaga ja kolledast werristatud päga kopast wälja tulli, küssisin mina: „Mis teil wigga? egga teie ommetegi tõt akkand räkima?“ Tema wastas: „Kuddas luggu leidsin, nönda räkisin. Waña sorts wõi nõiamoor tulli wäärdja-karjaga mino kallale. Oot, oot, pörguline! kui ükskord laggedal sinoga kokko juhtun, kül ma so nahha siis soen.“ Mina jõitlesin: kuis wõiside nönda mino õppetust põlgada? Eks ma käskinud teid üttelda: „Terre, kallis täditüttar! kuddas käsi käib? mis teie armsad wisakad lapsokesed tewad, kas on jubba leetrid pöddenud?“ Agga Kriimsilm ütles mulle täie suuga: „Pergel sago neid wõtma! kas nisuggusi raipeid peaksin suggulaseks akkama nimetama?“ — Nüüd, auoline kuninga issand, möistke meile õigust! Salgago hunt, kui asja luggu teisite olli?“

Kriimsilm kostis: „Sõnadega ei jõua meie ial tülli lõppetada; mi's ilmaaego pikkemalt jäggeleme. Reinowadder! teie ollete kawwaluse peale ukse, hä kül! meie tahhame rammo katsuda ja ello ja surma peale wõitlemist ette wõtta: kumb kummast seal wõimo saab? — Paljo oskab teie libbe keel luiskada, kül saame nähha, kas teggo sõna möda kokko jookseb? Teie teotate mind ja mino auo; walletate kuningale kui olleksin mina temä ello peale kippunud, luiskate pikka lorri, kallist kadduud warrast ja kidate isseennast äbbematal kombel. Teie ulgete mino naesele sõimu tehha, ja arwate, et mä sedda kõik rahholikkult pean kannatama? Nende wõlgade pärrast kaeban awwalikkult teie peale, ja tunnistan sure kohto ees: teie ollete mörtsukas, röwel, pettis, üllekohtune ja warras! Selle peale tahhame teine teisega wõidelda! Kuningas ja suurte issandate koggodus on meie kaupa kuulnud ja sawad meile käemehhiks ja kohtomõistjuks ollema.“

Reinowadder mõtles: Se asi käib mino ello ja warra peale! hunt suur ja kange, mina weike ja nõder; kui ma nüüd wõitu ei saaks, siis olleks kawwalus ja endine pääsjo waewamine üsna asjata olnud. Tema mahha nüllitud essimese käppade küned ei olle weel täielikkult kaswanud, selleşt tõuseb minule kassu. Siis ütles ta hundi issandale: „Teie isse ollete üks kurjateggija, mörtsukas, röwel ja warras! mis ial mulle süüks arwate, langeb teie enda kaela peale taggasi. Mina wõitlemise wasto ei lähhe törkuma; — jubba ammust aeast imustasin teiega rammo katsuma.“

Kuningas ütles: „Toge mulle käemehhed, kes selle eest saisawad, et teie omme ommiko möllemad wõitlemise paikas walmis ollete.“

Issane kats Hints ja Messikäp karro astusid Kriimsilmale, Irmabbe määr ja perdiko wanem poeg Monike Reinowadderile käemehheks.

Perdikna Sundmöda ütles: „Reinowadder! olge pikkameleline ja kawwal, kui wõitlema akkate. Ma tahhan ommiko warra wõidu sõnu teile lausuda, mis ühhe kuulsa Allotagguse targa suust õppisin, ja suit-

Reinowadder Rebbane, 1850 , lk. 1164